

TUNCELİ İMAM HATİP ORTAOKULU

BİR D    N B N YAZ

Nisan | 2025
Özel Sayı

Sad 
Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi

Baki kalan bu kubbede hoş bir sadâ imiş.

İÇİNDEKİLER

- 1 Ben Dünyaya Gelince
- 1 İlkbahar
- 2 Renkler
- 2 Mevsimler
- 3 Doğa
- 3 Ya Resulallah
- 4 Minik Kalplere Büyük Bir İyilik
- 5 Sağlık Benim Elimde
- 6 Gülmeyen Palyaço
- 7 Sadık Dost Karabaş
- 8 Parlak Gece
- 9 Vahşi Hayvanların Hain Pususu
- 10 Kralın Cesur Kızları
- 11 Asya ve Sorumluluk

Zührenur YILDIZ
Enes Celal DEMİRLENDİ
Abdülkadir KALKAN
Yusuf Taha ZEKİOĞLU
Burak ELÇİ
Muhammed Adem TOPUZ
Muhammed Batuhan KILIÇ
Hira Safiye BALCI
Rabia KABA
Hüseyin Efe KARACAHAN
Muhammed Emin YAĞCI
Ecrin KAYA
Muhammed Yusuf ÇİÇEK
Zeynep Erva BABAR

OKULUMUZ HAKKINDA

4 yıllık ilkokul eğitimi üzerine dört yıl süreli akademik ve dini eğitim veren Milli Eğitim Bakanlığına bağlı bir eğitim kurumudur.

Diğer ortaokullarda görülen tüm dersler aynı ders saati ile eksiksiz okutulmaktadır.

Bu derslere ilaveten haftada ikişer saat “Kur’an-ı Kerim” ,”Arapça”, Peygamberimizin Hayatı” ve 6 ve 7. sınıfta birer saat “Temel Dini Bilgiler“ dersleri okutulmaktadır.

Okulumuzu bitiren öğrenciler, LGS puanına veya yıl sonu başarı ortalamasına göre İmam Hatip Liselerine , Fen Liselerine , Anadolu Liselerine veya istedikleri Meslek Liselerine gidebilirler. Diğer ortaokullarda haftalık ders saati 35, okulumuzda ise 36 saattir.

Sosyal , kültürel , sportif alanda öğrencilere uygun etkinlikler.
Çift dil öğrenme imkanı (İngilizce ve Arapça).

Öğrencilere yönelik geziler ve piknikler düzenlenmektedir.

SADÂ

KÜLTÜR, SANAT VE EDEBİYAT

DERGİSİ

Tunceli İmam Hatip Ortaokulu Adına İmtiyaz Sahibi
Gülay SUROĞLU ÇELİK (Okul Müdürü)

Editör
Tülay DOĞAN (Türkçe Öğretmeni)

Katkıda Bulunan Öğrenciler
Muhammed Batuhan KILIÇ, Rabia KABA, Yusuf Taha ZEKİOĞLU, Zeynep Erva BABAR, Enes Celal DEMİRLENDİ, Zührenur YILDIZ, Burak ELÇİ, Hira Safiye BALCI, Muhammed Yusuf ÇİÇEK, Hüsefin Efe KARACAHAN, Abdülkadir KALKAN, Muhammed Adem TOPUZ, Muhammed Emin YAĞCI, Ecrin KAYA

SADÂ
KÜLTÜR, SANAT VE EDEBİYAT
DERGİSİ

Sevgili Okurlar,

“Bir Düşün Bin Yaz” dergimizin bu özel sayısıyla karşınızda olmanın heyecanını yaşıyoruz. Bu dergi, öğrencilerimizin altı ay boyunca yaratıcı yazarlık eğitiminde edindikleri deneyimlerin ve ortaya çıkardıkları özgün eserlerin bir ürünüdür. Her bir satır, her bir dize öğrencilerimizin hayal güçlerinin, duygularının ve düşüncelerinin bir yansımasıdır.

Bu yıl, öğrencilerimizle birlikte kelimelerin büyüdü dünyasına doğru bir yolculuğa çıktık. Onlara, düşüncelerini ifade etmenin, duygularını aktarmanın ve hayallerini gerçeğe dönüştürmenin yollarını gösterdik. Onlar da bu yolculukta cesur adımlar atarak, kendi seslerini buldular ve özgün eserler yarattılar.

“Bir Düşün Bin Yaz” dergisinde yer alan öyküler, şiirler, anılar ve diğer yaratıcı çalışmalar, öğrencilerimizin ne kadar yetenekli ve üretken olduklarının bir kanıtıdır. Bu eserler ,onların sadece yazma becerilerini değil aynı zamanda eleştirel düşünme, problem çözme ve iletişim kurma becerilerini de geliştirdiklerini göstermektedir.

Bu dergi sadece öğrencilerimizin değil aynı zamanda öğretmenlerimizin ve velilerimizin de emeğinin bir ürünüdür. Onların destekleri ve teşvikleri olmadan bu kadar güzel eserlerin ortaya çıkması mümkün olmazdı.

“Bir Düşün Bin Yaz” dergisi, öğrencilerimizin yaratıcılıklarının ve hayal güçlerinin bir kutlamasıdır. Bu dergi onların gelecekteki başarılarının başlangıcıdır.

Hepinize keyifli okumalar dilerim.

Saygılarımla.

Tülay Doğan

EDİTÖR

BEN DÜNYAYA GELİNCE

**Ben dünyaya gelince
Ağaçlar çiçek açmış,
Her yer sevinçle dolmuş,
Mevsimlerden baharmış**

**Hem evin neşesiyim,
Güldürürüm herkesi
Babam bana diyor ki
Evimin prensesi**

**Zührenur YILDIZ
5/A**

İLKBAHAR

**Her yer oldu yemyeşil,
Ağaçlar açtı çiçek
Kuşlar uçtu neşeyle,
İrmaklar aktı sevinçle**

**Her yer doldu çiçekle,
Coşkun aktı dereler
Derelerin sesini,
Dağlar uzaktan dinler**

**İnsanlara saçtı neşe,
Dile getirdi dağı, taşı
Doğaya can verdi o an
Geldi işte güzelim ilkbahar**

**Enes Celal DEMİRLENDİ
5/A**

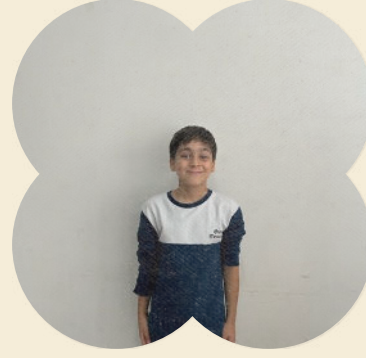
RENKLER

**Kırmızı, siyah mor...
Her renk bir şey fısıldar
Kırmızı cesareti,
Pembe ise şefkati**

**Mavi gökyüzü gibi,
Huzur verir içimize
Sarı güneş misali,
Neşe katar hepimize**

**Her renk farklı bir duygu
Her biri ayrı rüya
Hayatımız renklendikçe
Güzelleşir dünya**

**Abdülkadir KALKAN
6/A**

MEVSİMLER

**Çiçekler açınca,
Fidanlar dikildi
Sepetler hazırlanınca,
Piknikler yapıldı**

**Güneş açınca,
Dondurmalar yenildi
Top peşinde çocuklar,
Durmadan eğlendi**

**Yapraklar dökülünce,
Her yer turuncu oldu
Çocuklar üşüyünce,
Evlere doldu**

**Kar taneleri uçuşunca,
Her yer bembeyaz oldu
Sobalar yanınca,
İçimiz ısındı**

**Yusuf Taha ZEKİOĞLU
5/A**

DOĞA

**Dağların ardından doğan güneş,
Çiçekler sanki kardeş gibidir
Evleri saran papatya kokusu ile,
Doğanın neşesi rengarenk tir**

**İnsanlar sever yazı,
Gül açar, papatya kokar baharı
Ağaçların meyve dolar her dalı,
Çiçek kokusu sarar dört bir yanı**

**Pırl pırl bir gökyüzü,
Yemyeşil bir dünyayı kaplayan örtü
Güzel yurdumun süsü,
Mavi ve yeşile bürünmüş bitmeyen
öykü**

**Burak ELÇİ
5/A**

YA RESULALLAH

**Canımız sana feda olsun
Tüm yollarımız sana çıksın
Seni tanımayan her kalp,
Bu cihanda susa dursun**

**Seni anlatmaya sözcükler ,
Seni yazmaya mürekkep yetmez
Susar gönlüm, susar sözlerim
Sen yoksan ey Allah'ın elçisi!**

**Ey güzel peygamberim
İki cihan efendisi
Peygamberlerin en güzeli
Sensin Ya Resul Allah...**

**Muhammed Adem TOPUZ
6/A**

MINİK KALPLERE BÜYÜK BİR İYİLİK

Sıradan bir okul günüydü işte. Derslerimizi işlerken son ders öğretmenimiz bizlere o günün “Dünya Hayvanları Koruma Günü” olduğunu söyledi. Zil çaldı ve bir otobüse bindik birkaç dakika sonra gideceğimiz yere gelmiştik. Ellerimizde mamalar ve sular vardı daha sonra öğretmenimiz ellerinde kutular ile geldi. Hepimiz elbirliği ile kartonlardan ev yaptık. Evlerin yanına ise mama ve su koyduk. İşte o an içimden bir ses yükseldi: “Minik kalpler, büyük sevgiler, hayvan dostlarımızı korur!” Eve giderken çok mutlu oldum.

**Muhammed Batuhan KILIÇ
5/A**

SAĞLIK BENİM ELİMDE

Merhaba, benim adım Defne. Ben 5. sınıfta okuyorum. Aslında birazcık tombul bir kızım. Yani doktorlar buna “obezite” diyorlar. İlk duyduğumda pek anlayamamıştım ama bunun sağlığım için iyi bir şey olmadığını anladım.

Koşarken çabuk yoruluyorum, merdivenleri çıkarken nefes nefese kalıyorum. Arkadaşlarım ip atlarken ben kenarda oturmak zorunda kalıyorum. Bazen de kıyafet bulmakta zorlanıyorum. Bütün bunlar beni üzüyor. Ben de onlar gibi koşup oynamak rahatça hareket etmek istiyorum. Bu yüzden annemle konuşmaya karar verdim. Ona nasıl zayıflayabileceğimi, daha sağlıklı nasıl beslenebileceğimi sordum. Annem beni dikkatle dinledi ve bana hak verdi. Birlikte doktora gidelim ve ondan yardım isteyelim, dedi.

Dün annemle doktora gittik. Doktor amca çok tatlıydı. Beni tarttı, boyumu ölçtü ve biraz da soru sordu. Sonra obezitenin ne olduğunu anlattı. Çok korkutucu şeyler söylemedi aslında. Daha çok sağlıklı beslenmenin ve hareket etmenin önemini anlattı. “Vücudumuz bir makine gibidir, ona iyi yakıt verirsek o da güzel çalışır.” dedi. Doktor amca bize bir beslenme uzmanı abla önerdi. Onunla konuşacakmışız. Bize özel bir beslenme planı hazırlayacakmış. Yani artık daha çok sebze, meyve yiyeceğim, şekerli şeylerden uzak duracağım galiba. Ama doktor amca arada bir küçük kaçamakların olabileceğini söyledi, buna çok sevindim. Ayrıca daha çok hareket etmem gerektiğini de söyledi. Akşamları annemle yürüyüşe çıkabiliriz. Aslında annem de benimle zayıflamaya karar verdi. Bu beni çok mutlu etti. Demek ki bu işi birlikte başaracağız.

Şimdi çok heyecanlıyım biraz zor olacak ama sağlıklı olmak, daha rahat hareket etmek için buna Değer. Umarım ben de yakın zamanda arkadaşlarımla doyasıya koşup oynayabilirim. Bana şans dileyin!

Hira Safiye BALCI

5/A

GÜLMİYEN PALYAÇO

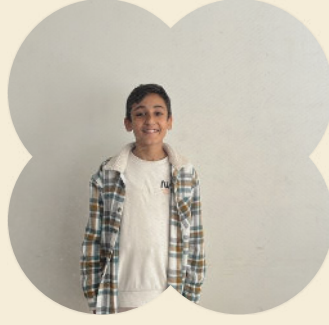
Zamanın birinde, bir ülkede, küçük bir köyde fakir ama mutlu insanlar yaşarmış. Bu köyde herkes eğlenmenin bir yolunu bulurmuş. Bir gün bu köye bir palyaço gelmiş. Onun bu ilginç kılık kıyafetini gören köylü haliyle şaşırmış. Hayatlarında ilk defa palyaço görüyorlarmış. Palyaçonun büyük bir kırmızı burnu, beline kadar çektiği tulumu ve üzerinde her renkten bulunan bir peruğu varmış.

Gel zaman git zaman köylünün palyaçoya karşı duyduğu merak iyice artmış. Bir gün palyaço köy meydanında dolaşıyormuş. Bir çocuk da bunu fırsat bilip palyaçoya ne için buraya geldiğini sormuş. Palyaço da her zamanki asık suratıyla çocuğa cevap vermiş. Bu cevap üzerine çocuk kahkahalara boğulmuş. Bu konuşmalara kulak misafiri olan diğer köylüler de kahkahayı patlatmış. Bu cevap tüm köye yayılmış. Artık palyaçoğu gören herkes bir kahkaha patlatıyormuş. Palyaço bu duruma çok üzölmüş. Bir gün köydeki doktora gitmiş. Doktora durumunu anlatmış. Doktor gülmüş. Palyaçoya bir ilaç yazmış. Palyaço da ilacı almış.

Eve geldiğinde kutuda ilaç yerine “tebrikler” yazan bir kâğıt duruyormuş. Pencereden dışarı bakmış. Fakat o da ne? Tüm insanlar toplanmış palyaçoya tezahürat yapıyorlarmış. İşte o anda palyaçonun yüzü gülmüş.

Rabia KABA

5/A

SADIK DOST KARABAŞ

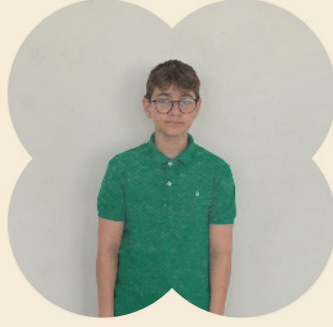
Karabaş, battaniye tüylü, keskin sivri dişleri olan, başı kömür karası, sarkık yanaklı, sert bakışlı bir köpekti. Sabahları uyandığında ilk iş olarak sahibinin yanına giderdi. O sabah uyandığında da aynı şeyi yaptı ancak sahibini görememişti. Sahibini göremeyince panikledi. Evin içinde onu aramaya başladı, bulamayınca sahibinin kendisini bırakıp gittiğini düşündü.

Kaybolmadan önceki gün patronu, sahibine çok kızmıştı. Muhtemelen sahibini de patronu kaçırmıştı. Karabaş ne yapacağını bilemez haldeydi. Arkadaşları olan Max ile Corchiye gitmişti. Max ile Corchi sokak köpeğiydi ve hurda yığınları arasında yaşıyorlardı. Karabaşa ,yardım etmek için söz verdiler ve sahibini aramaya başladılar. Arkadaşlarıyla gezmediği mahalle, sokak, cadde kalmamıştı ama bulamıyorlardı bir türlü. Karabaş çok güçlü bir köpekti ancak sahibi gittiği için gücünü kaybetmeye başlamıştı. Umudunu kaybetmek üzere olduğu bir anda sokaklarda boş boş dolanırken birden yoldan geçen arabadan sahibinin kokusunu aldı ve arabanın peşinden var gücüyle koşmaya başladı. İzbe bir yere gelince araba durdu ve bir adam indi içinden. Karabaş sahibinin patronunu daha önce görmüştü, onu hemen tanıdı. Arabanın kapısı açıldı ve bir de ne görsün sahibi arabanın içinde bağlı bir şekilde duruyordu. Karabaş hemen bir plan yapmalı ve sahibini kurtarmalıydı. Keşke arkadaşlarım yanımda olsaydı diye düşünürken arkasını döndü ve Max ve Corchi oradaydı, gözlerine inanmadı. Arkadaşları onun koştuğunu görünce peşine takılmışlardı. Karabaş heyecandan onları fark etmemişti. Hemen bir plan yapıp uygulamaya başladılar. Max ,şoförü oyalamak için arabanın lastiğini ısırmaya başladı. Bunu gören şoför sinirle arabadan indi. Corchi patronun bacağına yapıştı. O sırada Karabaş arka kapıyı açıp hızla sahibinin yanına atladı ve ipleri dişleriyle çözmeye başladı. Patron acıyla bağırıyordu, şoför Max'ı bırakıp patronunu kurtarmaya giderken Karabaş ipleri çözmüştü. Sahibi ve Karabaş hızla oradan uzaklaşmaya başladı. Max ve Corchi bir süre daha şoför ve patronu oyaladıktan sonra onlar da Karabaş'ın peşinden koştular.

Nihayet sahibiyle buluşan Karabaş mutluluktan havlamaya başladı. Arkadaşları da ona eşlik etti. O günden sonra çok iyi arkadaş oldular. Sahibi de Karabaş'a ve arkadaşlarına çok iyi baktı ve her fırsatta onların bu iyiliğini ödüllendirdi. Hepsi birlikte ayrılmaz ekip oldular.

Hüseyin Efe KARACAHA

6/A

PARLAK GECE

Çok uzak bir gelecekte insanlar artık gökyüzünü göremez olmuştu çünkü her yerde yapay ışıklar vardı. İnsanlar artık gökyüzüne bakmayı unutmuşlardı.

Leyla adında genç bir kız, evinin bodrumuna eski fotoğraflarını bulmak için girmiş ve tam fotoğrafları bulmuşken dolabın yanındaki bir sandık onun dikkatini çekmişti. Sandığın üstündeki tozları silerken annesi bodruma inmiş, annesinin konuşmasına bile izin vermeyen Leyla merakla sandığın kimin olduğunu, nereden geldiğini, neden burada olduğunu sorarak annesini soru yağmuruna tutmuştu. Annesi de o sandığın büyük büyük dedesine ait olduğunu isterse açabileceğini söylemişti. Leyla hemen atılmış, bir çırpıda açmış sandığı bir bakmış ki içinde bir sürü mercek, teleskop ve bir de fotoğraf var. Fotoğrafın güzelliğine hayran kalmış. Teleskopla gökyüzüne bakmak için içini bir heyecan kaplamış.

Parıldayan küçük şeyleri düşünmüş oysaki Leyla onları sadece hikayelerden duymuştu. Birazcık araştırma yaptıktan sonra teleskopla gökyüzüne nasıl bakılacağını, teleskopun nasıl kurulacağını, her şeyini öğrenmiş, bir coşku ve enerjiyle yerinden fırlamış gece herkes yataarken kurmuş teleskopunu gökyüzünü izlemeye çalışmış ama o da ne! Havada ne bir yıldız varmış ne de parıldayan bir şey! Parıldayan tek şey sokak lambalarıymış hayal kırıklığına uğrayan Leyla uykusunun geldiğini fark edip odasına gitmiş, yatağına uzanmış ve bunları düşünürken uyuyakalmıştı.

Ertesi gece tekrar teleskobundan bakmaya gittiğinde gözünü teleskobun merceğine yerleştirmiş ve o anda nefesi kesilmiş! Daha önce hiç bu kadar yakın ve net görmemişti gökyüzünü. O kadar çok yıldız vardı ki sanki siyah bir kadife üzerine serpilmiş pırlantalar gibi parlıyorlardı. Leyla hayranlıkla yıldızları izlerken içinde tarifsiz bir merak ve öğrenme isteği oluşmuştu. Dedesinden kalma bu teleskop ona yepyeni bir dünyanın kapısını aralamıştı.

O günden sonra Leyla'nın gökyüzüne olan ilgisi giderek arttı. Kitaplar okudu, belgeseller izledi, astronomi kulüplerine katıldı. Her fırsatta teleskobundan bakıyor, yıldızları ve gezegenleri inceliyordu. Yıllar geçti Leyla büyüdü. Ama o ilk gece teleskopla baktığında hissettiği heyecan hiç dinmedi. Astronomi alanında bir kariyer seçti ve ömrünü evrenin sırlarını çözmeye adanmıştı.

Muhammed Emin YAĞCI

8/A

VAHŞİ HAYVANLARIN HAIN PUSUSU

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde, uzak diyarlarda, yemyeşil ağaçların olduğu, türlü türlü canlının yaşadığı büyük bir orman varmış. Bu ormanda sevimli mi sevimli, tatlı mı tatlı hayvanlar yaşamış. Bir gün, bu minik kalpli hayvanlar, ormanın derinliklerini keşfetmek üzere yola koyulmuşlar. Ancak bilmedikleri bir şey varmış. Bu orman tehlikeli ve vahşi hayvanların da eviymiş.

Ormanın karanlık köşelerinde sinsice bekleyen vahşi hayvanların kralı, bu sevimli misafirlerin geldiğini duymuş. Onları tuzağa düşürmek için hemen hain bir plan kurmuş. Zavallı hayvanlar, bu tehlikeden habersiz, neşeyle ormanın içine doğru ilerlemişler. Vahşi hayvanlar, sessizce yaklaşarak sevimli hayvanları pusuya düşürmüşler. Birden etraflarını saran bu korkunç yaratıklar karşısında, minik kalpler korkuyla çarpmaya başlamış. Vahşi hayvanlar üzerlerine doğru atılırken sevimli hayvanlar can havliyle kaçışmaya başlamış. Tam o sırada, sevimli hayvanların arasından cesur bir yürek çıkmış. Arkadaşlarına “Korkmayın!” demiş gür bir sesle. “Birlikte olursak onları yenebiliriz!” Diğer hayvanlar da bu sözlerden güç almışlar. Hep birlikte vahşi hayvanların üzerine doğru yürümüşler. İyilik dolu kalpleri ve cesaretleriyle savaşmışlar. Büyük bir azimle mücadele etmişler. Sonunda, iyilik kötülüğü yenmiş ve sevimli hayvanlar vahşi hayvanları alt etmeyi başarmışlar.

Bu zafer, bütün ormana yayılmış. Ormandaki tüm hayvanlar anlamış ki iyilik, ne kadar zorlu olursa olsun, eninde sonunda kötülüğü yener. Kötülük ne kadar güçlü görünse de iyiliğin karşısında dayanamaz. Unutmayın, iyilik her zaman kazanır ve asla kaybetmez!

Ecrin KAYA

7/A

KRALIN CESUR KIZLARI

Çok eski zamanlarda zengin mi zengin bir kral yaşarmış. Bu kralın iki tane de birbirinden akıllı ve cesur kızı varmış. Öyle güçlü kızlarmış ki devleri bile yenebilirlermiş. Üstelik çok da merhametlilermiş, kimseye kötülük etmeyi düşünmezlermiş bile.

Bir gün kızlar ormanda yürüyüş yaparken yaşlı bir kadınla karşılaşmışlar. Kadın onlara çok iyi davranmış, hatta onlara sihirli bir iksir ikram etmiş. Ama aslında bu kadın, kötü kalpli bir cadıymış! Kızlar bunu tabii ki anlamamış. Cadı “Evime gidelim de size güzel şeyler ikram edeyim.” demiş. Kızlar da bu teklifi kabul etmiş.

Eve girdiklerinde her şey çok güzel görünüyormuş ama aslında içeride bir sürü itaat eden hayvan varmış. Cadı kızlara bir içecek daha ikram etmiş, kızlar içecekten tam bir yudum alacaklarmış ki cadının tuhaf hareketlerini fark edip içmekten vazgeçmişler. Bu duruma çok sinirlenen cadı hemen eline sopasını almış tam kızlara vuracakken kızlar büyü yapıp cadıyı kocaman bir buz küttlesine çevirmişler! Sonra da bu kötü cadıyı zindana atmışlar.

Kızlar bundan sonra diğer kötü cadıları da yakalayıp zindana atmışlar. Zindanda bir süre kalan cadı, yaptığı kötülüklerden pişman olmuş. Bir gün kızlar cadıyı zindandan çıkarıp ona iyi davranmışlar. Cadı da kızlara minnettar kalmış ve onlara sihirli güçlerini iyilik için kullanacağına söz vermiş.

Kızlar ve cadı o günden sonra iyi arkadaş olmuşlar. Birlikte ormanda yaşamışlar ve yardıma ihtiyacı olan herkese yardım etmişler. Ünleri tüm ülkeye yayılmış, başı darda olan herkes gelip onlardan yardım istiyormuş. Kızlar ve cadı güçlerini birleştirerek ülkeyi tüm kötülüklerden arındırmışlar.

Muhammed Yusuf ÇİÇEK

6/A

ASYA VE SORUMLULUK

Ödevlerini bitirmişti Asya. Yarın onun için yorucu bir gün olacaktı ama aynı zamanda çok heyecanlıydı. Çünkü yarın okuldan sonra annesiyle birlikte alışverişe gideceklerdi. İlk defa annesi ile yalnız gidecekti alışverişe. Önceden çoğu zaman yanlarında ablası olurdu ama ablasının yarın kursu vardı, bu yüzden annesiyle yalnız gidecekti. Hızlıca dişlerini fırçalayıp yatağına girdi. Sabah olunca hemen güzel bir kahvaltı yaptı, okula gitmek üzere evden çıktı. Okul ve ev arası 10 dakika sürüyordu.

Okula girdi ve sınıfına çıktı. Sıra arkadaşı Ayşe yerinde oturuyordu. Hemen yanına geçti ve "Biliyor musun, çıkışta annemle alışverişe gideceğiz." dedi. Ders zili çaldı ve Sevgi öğretmen sınıfa girdi, ödevleri kontrol etti ve derse geçti. Sevgi öğretmen her hafta öğrencilere proje ödevi verirdi. Geçen hafta Hasan projeyi almıştı ve çok güzel bir sunum yapmıştı. Bu hafta sıra Asya'daydı ve konusu "Çevremizi Temiz Tatalım" idi. Asya sıranın onda olduğunu duyunca heyecanlandı ve son dersi iple çekti.

Okul çıkışında Asya'yı annesi aldı ve birlikte alışveriş merkezine geçtiler. Asya ile annesi alışveriş yaptıktan sonra kırtasiyeye geçecekler ve Asya'nın proje ödevi için gerekli malzemeleri alacaklardı. Akşam olmak üzereydi Asya ve annesi eve geldiler. Asya ödevini yapmak için odasına çıktı. Öğretmeni ona istediği zaman proje ödevini getireceğini söylemişti ama Asya ödevini bitirdiği için hemen yarın götürecekti. Yemeğini yedi biraz sonra kitap okuyup uyumuştı. Ertesi gün okula gitti ve zilin çalmasını bekledi. Zil çalınca Sevgi öğretmen içeri girdi. Derse girmeden önce Asya proje ödevini getirdiğini söyledi ve Sevgi öğretmen onu tahtaya davet etti. Asya ödevini harika bir şekilde arkadaşlarına sundu. Sevgi öğretmen Asya'ya 5 yıldız vermişti. Asya çok mutluydu, hem ödevini harika bir şekilde sunmuştu hem de öğretmeninden "AFERİN" kazanmıştı.

TUNCELİ İMAM HATİP ORTAOKULU

2024-2025 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI

BAŞARILARIMIZ

*Tunceli İl Müftülüğü tarafından "12 Mart İstiklal Marşı'nın Kabulü ve Mehmet Âkif Ersoy'u Anma Günü Etkinlikleri" çerçevesinde il genelinde düzenlenen şiir okuma yarışmasında, okulumuz 5/A sınıfı öğrencisi Rabia KABA il birincisi olmuştur.

*Tunceli İl Müftülüğü tarafından "12 Mart İstiklal Marşı'nın Kabulü ve Mehmet Âkif Ersoy'u Anma Günü Etkinlikleri" çerçevesinde ilçe merkezinde düzenlenen şiir okuma yarışmasında, okulumuz 5/A sınıfı öğrencisi Rabia KABA birinci, 5/A sınıfı öğrencisi Hira Safiye BALCI ikinci olmuştur.

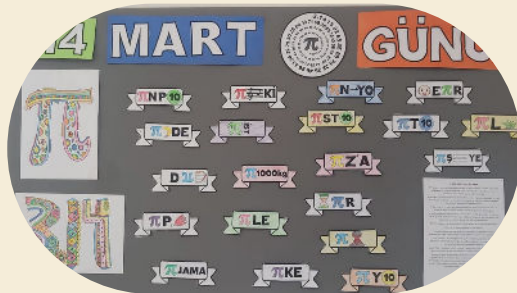
*Tunceli İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından "Dilimizin Zenginlikleri" ortaokul kategorisinde düzenlenen Sözlük Tasarımı yarışmasında öğrencimiz Rabia Kaba ilçe birincisi olmuştur.

*Tunceli İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı münasebetiyle düzenlenen resim yarışmasında 5/A sınıfı öğrencisi Rabia Kaba, il birincisi olmuştur.

*2024-2025 Eğitim Öğretim yılı Erasmus Akreditasyonu Okul Eğitimi alanı kapsamında sunulan konsorsiyum başvurularının sonucunda Tunceli İmam Hatip Ortaokulu akredite kurum olmaya hak kazanmıştır.

*İmam Hatip Okulları 2024-2025 Mesleki Yarışmalar Tunceli İl Finalleri'nde okulumuz öğrencileri dereceye girmiştir.

TUNCELİ İMAM HATİP ORTAOKULU OKUL ETKİNLİKLERİ

TUNCELİ İMAM HATİP ORTAOKULU ERZİNCAN GEZİSİ

Sadâ
Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi

Baki kalan bu kubbede hoş bir sadâ imiş.